

[Tove Jørgensen.]

ikke nok hensyn til de faktiske udgifter, hverken for invalidepensionister eller for enkepensionister. Dermed tages der særdeles ringe hensyn til pensionisternes børn, deres livsstart og uddannelsesbetingelser, og man cementerer på denne måde nogle sociale tilstande, der er betinget af pensionernes ringe størrelse.

Endelig bør problematikken om førtidspensionering og eventuelt fleksibel adgangsalders for visse brancher indgå i diskussionen. Men det må her slås fast, at det er kommunisternes holdning, at førtidspensionering som følge af arbejdsmiljøskader eller nedslidning skal finansieres af arbejdsgiverne. Det kan ikke være rigtigt, at man skal kunne drive rovdrift på arbejdskraften og lade samfundet betale gildet, men først og fremmest må vi fremhæve den præventive virkning, som sikrer menneskene. Hvis det bliver for dyrt ikke at forbedre arbejdsmiljøet, kan det fremtvinge fremskridt på dette område.

Det må pointeres, at en førtidspension, der er ringere end arbejdsløshedsdagpenge, ikke kan være acceptabel.

Pensionisternes forhold til arbejdsmarkedet må revideres. Det er diskriminerende at have andre regler for pensionister end for alle andre i dagpengeloven og i arbejdsløshedsforsikringslovgivningen. Det vil sige, at kommunisterne går ind for en afskaffelse af 78 dages reglen, af 13 ugers reglen, og vi mener, at afskaffelsen af 26 ugers reglen i arbejdsløshedslovgivningen også vil få betydning for mange pensionister eller folk, der kan blive tvunget ud i at søge pension.

Hr. Palle Simonsen og fru Yvonne Herløv Andersen var inde på tjenestemandspensionerne, og her må jeg erklære mig enig. Vi vil ikke for tiden pille ved tjenestemandspensionerne. Det er nogle overenskomstmæssige rettighe-der, og skal man pille ved dem, så vil det betyde, at man skal give tjenestemændene lov til at strejke, og at man skal give dem mulighed for højere løn, ligesom det vil have en hel række andre konsekvenser. Det kan ikke være meningen, når vi laver ændringer på pensionsområdet, at vi skal forringe vilkårene. Det, vi skulle stræbe imod, var at forbedre vilkårene for de andre pensionister og ikke specielt forringe dem for tjenestemændene.

Vi er naturligvis klar over, at disse krav koster penge, men det danske samfund har råd til det. Vores produktion har aldrig været

højere. Den er skabt af de mennesker, der i dag er pensionerede, og af dem, der i dag er henvist til lønarbejde eller indtægt gennem egen arbejdsindsats. Hvis pengene ikke er til rådighed, så skyldes det en skæv fordeling. Hr. Jørgen Junior var inde på spørgsmålet om en herskende klasse. Jeg tror ikke rigtig, hr. Jørgen Junior og jeg er enige om definitionen af en herskende klasse. Det lyder nærmest, som om fremskridtspartiet regner akademikerne for at være den herskende klasse. Det er vi absolut ikke enige i. Årsagen til, at der er en skæv fordeling, er, at vi anvender samfundets ressourcer forkert, at vi henviser nogle mennesker til arbejdsløshed og dermed ørkesløshed, samtidig med at der på en lang række områder er brug for deres indsats, f. eks. til pleje og omsorg. Det skyldes, at vi tillader mennesker, der ikke deltager i det produktive liv – og det er det, kommunisterne forstår ved en herskende klasse – at bestemme over de samfundsskabte værdier og disponere over dem på en måde, der kun gavner deres egne private interesser, men som skaber krise for det samfund, der i kraft af de arbejdende menneskers indsats frembringer disse værdier.

Kommunisterne ønsker et solidarisk samfund, og det gælder også på pensionsområdet.

Grethe Philip (RV):

Socialministeren har lagt en række synspunkter frem vedrørende den fremtidige sociale pensionsordning. Det understreges flere gange i socialministerens redegørelse, at regeringen endnu ikke har taget stilling til spørgsmålet, men at det lægges frem til åben debat. Dog har jeg en fornemmelse af, at socialministeren personlig har et ønske om visse hurtige forbedringer til gavn for de nuværende pensionister.

Det, vi taler om i dag, er en meget stor sag, både når vi ser på det økonomiske, og når vi ser på antallet af mennesker, det berører, men det er også en sag, der skal anskues ud fra forskellige synsvinkler. Den kan anskues ud fra en rent socialpolitisk synsvinkel, nemlig spørgsmålet om, hvem i vores samfund der nu trænger mest til at få en yderligere hjælp. Den kan betragtes som et fordelingspolitisk spørgsmål, f. eks. vedrørende fordelingen mellem grupper, men også i høj grad fordelingen af disponibel indkomst i løbet af et livsløb. Men den bør også i høj grad anskues som et samfundøkonomisk spørgsmål, hvor man under-